

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzeniu oraz o udzielaniu ulg
- w spłacaniu należności przysługujących instytucjom ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzeniu i udzielaniu ulg w spłacaniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) na wniosek Centralnej Rady Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o kwocie należności, podlegającej umorzeniu albo rozłożeniu na raty, lub której termin płatności podlega odroczeniu, należy przez to rozumieć kwotę należności przypadającą od jednego dłużnika, bez odsetek i kosztów jej dochodzenia.

§ 2. 1. Należność może być umorzona w całości lub części, jeżeli zachodzi jedna z następujących okoliczności:

- 1) niemożliwe jest ustalenie osoby dłużnika,
- 2) niemożliwe jest ustalenie majątku dłużnika lub źródeł jego dochodu,
- 3) w wyniku postępowania egzekucyjnego lub na podstawie innych danych ustalonych przez instytucję ubezpieczeń społecznych stwierdzono, że dłużnik nie posiada majątku, z którego można by poszukiwać należności, albo że posiadany przez dłużnika majątek wystarczyłby zaledwie na pokrycie kosztów egzekucyjnych, albo też że przeprowadzenie egzekucji skierowanej do wynagrodzenia dłużnika za pracę lub do jego dochodów mogłoby podważyć możliwości bytowe dłużnika lub jego rodziny,
- 4) należność nie przekracza kwoty 500 zł, a jej ściąganie byłoby połączone z trudnościami bądź niewspólnymi kosztami,
- 5) dłużnik zmarł, a na podstawie danych ustalonych przez instytucję ubezpieczeń społecznych stwierdzono, że zmarły nie pozostawił żadnego majątku albo że po zmarłym pozostały tylko ruchomości, które nie podlegają zajęciu na podstawie przepisów szczególnych lub stanowią przedmioty codziennego użytku domowego o wartości nie przekraczającej 5.000 zł.

2. Należność z tytułu odpowiedzialności za niedobór mienia może być umorzona tylko z przyczyn wymienionych w ust. 1 pkt 2 — 5.

§ 3. Umorzenie należności, za którą obok dłużnika głównego odpowiadają również inne osoby, może nastąpić, gdy okoliczność uzasadniająca umorzenie zachodzi wobec wszystkich zobowiązanych.

§ 4. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie mogą być na wniosek dłużnika udzielone ulgi w spłacaniu należności w postaci odroczenia terminu ich zapłaty lub w postaci rozłożenia należności na raty.

§ 5. 1. Decyzje o umorzeniu należności z tytułu składek ubezpieczeniowych oraz decyzje o umorzeniu należności przypadających od osób, którym wypłacono nienależne świadczenia, wydają:

1) dyrektorzy wojewódzkich oraz kierownicy obwodowych zarządów ubezpieczeń społecznych, jeżeli należność nie przekracza kwoty 15.000 zł,

2) dyrektor naczelny Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli należność przekracza kwotę wskazaną w pkt 1.

2 Decyzja, na podstawie której została umorzona należność z tytułu składek, może być uchylona, a należność ściągnięta, jeśli wyjdą na jaw nowe okoliczności wskazujące na to, że dłużnik wprowadził organ wydający decyzję o umorzeniu w błąd co do swej sytuacji materialnej lub innych okoliczności, które stanowiły podstawę do umorzenia należności.

3. Decyzje o umorzeniu innych należności przysługujących instytucjom ubezpieczeń społecznych wydają:

1) dyrektorzy wojewódzkich oraz kierownicy obwodowych zarządów ubezpieczeń społecznych, jeżeli należność nie przekracza kwoty 500 zł,

2) dyrektor naczelny Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli należność przekracza kwotę wskazaną w pkt 1.

§ 6. 1. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie dyrektor naczelny Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych może umarzać należności wymierzone w § 5 ust. 1, jeśli kwota należności nie przekracza 10.000 zł, a należności wymienione w § 5 ust. 3, jeżeli kwota należności nie przekracza 3.000 zł — pomimo braku okoliczności określonych w § 2 ust. 1.

2. Należności przekraczające kwoty 10.000 zł i 3.000 zł w przypadkach określonych w ust. 1 może umorzyć tylko Minister Finansów na wniosek Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 7. 1. Decyzje o odroczeniu terminu zapłaty lub o rozłożeniu na raty należności wymienionych w § 5 ust. 1 wydają:

1) dyrektorzy wojewódzkich oraz kierownicy obwodowych zarządów ubezpieczeń społecznych:

a) jeśli należność nie przekracza kwoty 25.000 zł, a okres odroczenia płatności — 6 miesięcy,

b) jeśli okres ratalnej spłaty należności nie przekracza 24 miesięcy.

2) w pozostałych przypadkach — dyrektor naczelny Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych, z tym że okres odroczenia lub spłaty nie może przekraczać 5 lat.

2. Decyzje w sprawie ulg w spłacaniu innych należności, przysługujących instytucjom ubezpieczeń społecznych, wydają:

- 1) dyrektorzy wojewódzkich oraz kierownicy obwodowych zarządów ubezpieczeń społecznych, jeżeli należność nie przekracza kwoty 5.000 zł, a okres odroczenia lub okres ratalnej spłaty należności nie przekracza 1 roku,
- 2) w pozostałych przypadkach — dyrektor naczelny Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych, z tym że okres odroczenia lub spłaty nie może przekraczać 5 lat.

§ 8. 1. Postępowanie egzekucyjne może być zawieszona do czasu wydania decyzji w sprawie umorzenia lub udzielenia ulg w spłaceniu należności, jeżeli tego wymaga interes

społeczny albo wzgląd na położenie rodzinne lub majątkowe dłużnika.

2. Decyzje w przedmiocie zawieszenia postępowania egzekucyjnego wydają dyrektorzy wojewódzkich bądź kierownicy obwodowych zarządów ubezpieczeń społecznych.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przew. Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*